І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 4. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го СІЧНЯ (JANUARY) 1962 ЦЕНТІВ 12 CENTS No. 4. VOL. LXVIII.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ

ХРИСТОС РОДИТЬСЯ ЗНОВУ І ЗНОВУ...

ІЗ РІЗДВЯНОГО ПОСЛАННЯ ПРЕОСВ. КИР ЙОСИФА ШМОНДЮКА, ЄПИСКОПА СТЕМФОРДСЬКОГО

Кир Йосиф Шмондюк
Єпископ Стемфорду

Рождество Господа нашого Ісуса Христа було вперше сповіщене для світу янгелом, який появився над Вифлеємськими полями вбогим пастушкам, що віччю пасли свою отару. Запевнивши їх, що не мають причини до страху, а радше до радости, він промовив до них: „Не бійтесь, ось бо я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям; бо народився Вам сьогодні Спас, що Він Христос Господь, у місті Давидовім". (Лк. 11, 10).

Це пророцтво янгола сповнялось безперервно в серцях Його вірних визнавців від того історичного дня вже понад тисяча дев'ятьсот шістдесять літ. Але при кожнорічному святкуванні Різдва Христового, ця радість немов досягає своєї кульмінаційної точки і нею охоплені всі люди.

Це бачимо сьогодні довкола нас, як цей дух доброї волі огортає ціле суспільство; всі вітають себе взаємно та обдаровуються дарунками, і це є природній вияв тої радости. І воно так і повинно бути. Бо прихід Господа на світ у людській подобі — це найбільша подія в історії людства, це зворотна точка в людському житті, від якої людське життя набирає нових форм і нового напряму. Нова культура і цивілізація взяла свій початок тої ночі в Вифлеємі, незалежно чи люди тоді були свідомі того чи ні; і всі люди користають із приходу Божого Сина у людському тілі на світ, без огляду чи світ це признає, чи ні.

Але для правдивих християн, Різдво Христове не є лише звичайним історичним спомином. Правда — воно є історичною подією. Цього світ не може заперечити. Воплочення Божого Сина — це акт, що безнастанно повторюється. Він повторюється кожного дня. Христос не перестає приймати людськість. Через св. Тайну Хрещення, християнин „вдягається в Христа"... Через гріх людство було відтяте від тої одности із Божим Словом, „в Якому і через Якого все було сотворене". Христос став чоловіком в часі через Своє народження із Пречистої Діви Марії. Тим народженням чоловік немов защіплюється в Те дерево, що виводиться із корення Єссеєвого. Це є власне це безперервне народження Христове, що тягнеться впродовж історії і воно охоплює кожне людське єство. Це є післанництво Церкви, злучити кожну душу з її Головою, кожну галузку зі своїм пнем, щоб дати їм життя, зріст і правдиве буття — дати йому ціль, і щасливу вічність...

Як прекрасно і як правдиво Український Нарід висловлює цю велику правду, коли в час Різдва Христового поздоровляє один одного глибоко християнською формою привіту „Христос Рождається". Це не є тільки поздоровлення, яким бажаємо приємности в тому часі. Це поздоровлення, яким висловлюємо причину нашої радости, підкреслюючи чому Різдво повинно бути радісне, а саме бо „Христос народився"... Передаючи цю велику благодать наступним поколінням, подивімся, як чудово голосимо правду безустанного Христового приходу. Ми не кажемо „Христос був народився", або „Христос вродився", але кажемо „Христос Рождається", чим висказуємо постійне продовження Його народження. Так, Христос родиться знову і знову, через віки, сьогодня як і за часів Августа, майже дві тисячі років тому.

І сьогодні коли Христос родиться в евхаристийний спосіб в наших серцях, додаючи сили тому життї, яке почав при нашому хрещенні та помножував іншими Тайнами, які ми досі приймали, даймо вияв своєї вдячности щирим співдіянням з Його ласкою, роблячи все, що в нашій силі для скріплення Його Царства на землі. Нехай прекрасний український християнський привіт „Христос Рождається", що його понесемо світові в ці дні в наших літургічних піснях і колядах, буде висловом нашого глибокого розуміння Таїнства Божого воплочення...

† ЙОСИФ,
Єпископ Стемфорський

НАРОДЖЕННЯ ІСУСА В ВИФЛЕЄМІ

(Лука 2, 1-16)

Сталось же у ті дні, вийшов приказ від кесаря Августа переписати всю вселенну. Цей перепис був перший за правління Квиринія в Сирії. І йшли всі записуватись, кожен до свого міста.

Пішов теж і Йосиф з Галилеї, з міста Назарету, в Юдею, до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, — бо він був з дому й роду Давидового, — щоб записатись з Марією, зарученою з ним жоною, що була при надії.

І сталось, як були вони там, сповнились дні родити їй. І породила свого Сина первенця, і сповила його і положила в ясла, бо не було для них місця в гостинниці.

І були пастирі в цій стороні, що ночлігували та сторожу держали коло своєї отари. І ось ангел Господній став перед ними і слава Господня осяяла їх; і полякались страхом великим.

І сказав до них ангел: „Не бійтесь, ось бо я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям: бо народився вам сьогодні Спас, що він Христос Господь, у місті Давидовім". І це вам ознака: „Дитятко найдете, що сповите лежить у яслах". І зараз явилось з ангелом безліч небесного войства, славлячи Бога й кажучи: „Слава на висотах Богові, а на землі мир, між людьми благовоління".

І сталось, як ангели відійшли від них на небо, пастирі казали один до одного: „Ходім до Вифлеєму, та побачимо слово, що то сталось, про яке сповістив нам Господь". І пішли поспішно і найшли Марію і Йосифа й дитятко, що лежало в яслах. А побачивши, розповіли про те, що їм було сказане про цю Дитинку. І всі, хто почув, дивувались тому, про що розказували їм пастирі. А Марія зберігала всі слова ці, розважаючи у своїм серці.

І вернулись пастирі, прославляючи й хвалячи Бога за все, що чули й бачили, як це було сказане до них.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
Малюнок Різдвяної Ночі — арт.-маляра Миколи Бутовича

ДО ВИФЛЕЄМУ, ДО БОЖОЇ РОДИНИ

З СВЯТОЧНОГО АРХИПАСТИРСЬКОГО ПОСЛАННЯ ВПРЕОСВЯЩЕННОГО ПАЛЛАДІЯ, АРХИЄПИСКОПА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЕКЗИЛІ

„Створивши Церкву, як родину дітей Божих, Господь дав усім тим, хто прийняв Його в серце своє, „міць дітьми Божими стати" (Ів. I:12). Він відкрив світові Бога не як грізного і мстивого владику-царя, а як Отця Небесного, Батька вселюдської сім'ї, об'єднаної любов'ю.

Христова Церква, як вселенська сім'я, складається з менших сімей: помісних — національних і територіяльних Церков, а останні складаються з парафіяльних церков, які, нарешті створюються з християнських родин. Християнську родину св. ап. Павло називає домашньою Церквою і надає духовному зміцненню християнської домашньої церкви — християнської сім'ї великого значення.

Домашньою церквою повинна бути кожна християнська сім'я, яка є однією з цеглинок у будові Церкви національної і, нарешті, всесвітньої, від міці цих „цеглинок" залежить міць загальної церковної „будови" — всієї Христової Церкви.

На даремне слуги антихриста, борючись проти Церкви, насамперед заходилися руйнувати християнські родини, і там, де їм у цьому щастило, Церква найбільше знесилювалася. Але там, де боголюбиві батьки й матері з поміччю Божою спромоглися захистити свої родини від розвалу, виховуючи і гартуючи в серцях діток своїх християнський світогляд, — Церква стояла і стоїть міцно, і всі сили пекла перед нею безсилі.

Зразком християнської родини є Родина, що в ній народився Ісус. Своєю простотою, чистотою своєї любови, вона близька й дорога серцю кожного християнина, зокрема серцю кожного православного українця. І тому не дивно, що в день цього великого свята — Свята Різдва Христового, кожен із нас бачить в образі Ісуса — Сина, а в образі Марії — Матір, у всій надзвичайній простоті, людяності і близькості цих величних Образів. Народ називає Різдво Христове подією, що „ввесь світ осіяла" саме тому, що Христос народився „не в царській палаті, а в убогій хаті", тому, що в „біднім вертепі, в яслах, на сіні, спочив Владика — Цар світу". Народ глибоко сприйняв ту істину, що Христос — Цар світу, народився від Діви Марії не для того, щоб царювати, не для того, щоб користати з своєї влади, а для того, щоб послужити людям, допомогти знеможеним і струдженим сіянням доброго зерна Своєї науки.

Сьогодні зерно Христової науки посіяне майже по всьому світі. Посіяне воно на землях Европи, і на просторах азійських, і в ледве заселених землях Центральної Африки, і в країнах Нового Світу, і в снігах Арктики, і в тропічних джунглях. Посіяне і родить в душах тих, що вірують у народженого на землі Христа як у Спасителя свого і всього світу. Споживання цього духовного зерна, єднає всіх істинно - віруючих у Христа як Сина Божого, в єдину, Святу й Соборну Сім'ю, ім'я якій — Церква Христова.

Одчайдушні спроби робить ворог роду людського, щоб нашу духовну Сім'ю — Вселенську Христову Церкву — розвалити. Шукає він для здійснення своєї мети і знаходить людей, які „не знають якого вони духа", — але не може заволодіти душами тих, в душах яких, як у Вифлеємських яслах, живе народжений Спаситель.

Томуж бо, Брате, і ми поспішім за волхвами до Вифлеєму, споглянуво духовними очима на вертеп, де в яслах возлежить Боже Дидятко — Христос Бог, та звернімся з гарячою молитвою до Його Милосердя благословити Святу Церкву Свою, Матір нашу Боголюбиву Україну і многострадальних дітей її в Батьківщині і розсіяні сущих і нас самих. Помолімся щиро за добрих Батьків наших, за недужого Архиєпископа Ігоря, що так тяжко роками терпить, за наших добрих Пастирів, що моляться за нас.

Вітаю всіх Вас, зокрема нашу молодь, нашу надію і зміну, з великим святом Різдва Христового: „Веселіться, праведники, радійте, небеса, тремтіть радісно, гори", бо „Діва сьогодні Найвищого народжує і земля вертеп Неприступному приносить. Янголи з пастирями прославляють, а волхви з звіздою подорожують, бо задля нас народилось Немовлятко — Предвічний Бог".

† Архиєпископ Палладій

Різдвяні передачі „Радіо Свободи"

Ню Йорк. — Радіо Свобода, що працює в рямцях дії Американського Комітету Визволення, передаватиме в Різдвяні дні спеціяльні програми для населення окупованих Совєтами країн, як теж для вояків совєтських дивізій у Східній Німеччині, Польщі і на Мадярщині. На Святий Вечір, дня 6 січня, буде передавана православна Служба Божа із співами і музикою видатних композиторів. Радіопередачі українською мовою включатимуть церковні колядии і народні колядки, послання чотирьох українських католицьких єпископів в Европі, як теж спеціяльні привітання і побажання українських дітей у ЗДА для дітей в Україні. Радіо Свобода збільшило востаннє свої передачі для совєтських військ у Східній Европі, виконувані крім української, російської і білоруської мов теж в 14 інших мовах народів Совєтського Союзу.

ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЗАКІНЧИЛАСЯ ВЕЛИКИМ УСПІХОМ

В 1961 РОЦІ ЗДОБУТО 4.830 НОВИХ ЧЛЕНІВ. — РЕКОРДОВЕ ЧИСЛО ЧЛЕНІВ ЗДОБУТИХ В МІСЯЦІ ГРУДНІ: 1,083. — СІМ ОРГАНІЗАТОРІВ ЗДОБУЛО ПОНАД СТО ЧЛЕНІВ КОЖНИЙ. — ЗАГАЛЬНА КІЛЬКІСТЬ ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ ПЕРЕЙШЛА 81,000.

Джерзі Сити. — В час, коли друкується ця вістка, організаційний відділ Головної Канцелярії УНСоюзу завзято працює над остаточними підсумками минулорічної кампанії за розбудову УНСоюзу, яка переводилася у передконвенційному році. Ще не закінчені підсумки дають образ великого успіху, який здобуто в цій кампанії, а водночас великого, нерідко ентузіястичного труду, який вложили в здобуття цього успіху десятки й сотки союзових діячів. Хоч, як згадано, остаточні підсумки незакінчені, вже можна з певністю ствердити, що цьогорічна кампанія принесла повний успіх. Кількість приєднаних нових членів у 1961 році осягнула 4.830. В одному тільки місяці грудні УНСоюз здобув імпонуюче число 1,083 нових членів. Це є рекорд, не нотований в союзових анналах бодай від десяти років. Навіть дуже успішний грудень 1959 року приніс на сто сорок членів менше. Дуже успішними були також два попередні місяці: листопад приніс був 600 членів, а жовтень 450. Вислід грудня перейшов сподівання навіть самих найбільш оптимістичних організаторів кампанії.

На чоло всіх союзових організаторів у минулому році висунулася сімка союзових „сотників", тобто осіб, які здобули понад сто членів. В черзі їхніх осягів це були: мгр І. Скочиляс (186 членів), Микола Ткачук (154), Єфим Омельченко (148), Михайло Турко (136), Богдан Зорич (132), Семен Левицький (130) і Іван Одежинський (104.

Окремо треба відзначити здобуток М. Турка, який не є постійним, але відділовим організатором і який після великої імовірности здобув, побіч інших почесних і грошових нагород, першу грошову нагороду в сумі $250.00. Друга нагорода в сумі $150.00 мабуть припаде інж. Степанові Куропасеві за 82 членів а третя в сумі $100.00 Петрові Головачукові, який придбав Союзові 79 членів. Ці нагороди є призначені для трьох найуспішніших відділових організаторів.

Поміж жінками - організаторками, на чоло вибилася Анна Ремик (53 члени), яка здобула нагороду для жінок, а далі Квітка Стецюк (44) і Олена Олек (37).

Поміж округами, які боролися за перше місце, були округи Шикаґа, Ню Йорку і Торонта. Є всі познаки, що перше місце здобула Шикаґівська округа за приєднання в 1961 році 641 члена, а за нею йде Округа Ню Йорку з 668 членами, та округа Торонта з 518 членами. Хоч Нюйоркська округа здобула в грудні (204) більше, як Шикаґівська (200), то вже не вспіла перемогти Шикаґівської.

Вже перші обчислення виявляють, що до теперішніх 39 членів Клюбу Заслужених Союзовців дійшло напевно 15 осіб, а саме: Квітка Стецюк

(Закінчення на стор. 4-ій)

Берлінський конфлікт буде, мабуть, поладнаний тимчасово на базі „статусу кво"

Берлін. — Західні чинники щораз більше схиляються до погляду, що затяжний конфлікт за Німеччину й Берлін буде тимчасово поладнаний без ніякого формального договору, а просто на базі усної згоди Заходу й Москви — не загострювати ситуації та залишити її такою, як вона нині є. Із здвигненням „муру ганьби" впоперек Берліну Хрущову ніби вступилася „кістка в горлі", якою був Західній Берлін, як мета безконечної черги втікачів із Сходу на Захід та західнє „виставове вікно" в Берліні. Цей „мур ганьби" дозволяє східньо - німецьким комуністам стабілізувати свої господарські й адміністраційно - політичні відносини. На задовольненні політичних амбіцій східньо - німецьких комуністів Хрущову ніби дуже залежить і він не хоче задля них рискувати війну з Заходом, переконавшись, що Захід рішуче не погодиться на леґалізування поділу Німеччини формальним мировим договором з двома Німеччинами та на порушення свобідних шляхів комунікації до Західнього Берліну. До такого висновку буцім-то дійшла західня дипломатія на основі останньої понад двогодинної наради амбасадора ЗДА в Москві Лювеллина Томпсона з Андреєм Громиком — твердять західні обсерватори в Берліні.

ЗДА обвинувачують Кубу

Вашинґтон. — ЗДА переслали велику заяву Міжамериканському Комітетові в справі миру при Організації Американських Держав, в якій стверджують, що Куба під режимом Кастра є „мостовим причілком совєтсько-китайського імперіялізму і творить базу для комуністичної аґітації та підривної діяльности в країнах Західньої Півкулі". В цьому американському документі стверджується, що Куба „дістала десятки тисяч тони зброї від комуністичних держав" і що зброя вартує „від $60 мільйонів до $100". Внаслідок цього Куба має найбільшу після ЗДА армію, від 250 000 до 400 000 вояків, озброєних совєтськими МІҐ-ами та артилерією і танками, купленими в ЧСР. Такий стан є небезпечний для Західньої Півкулі і тому Організація Американських Держав повинна зайняти до комуністичної Куби відповіднє становище.

ПОДИВУГІДНА ЖЕРТВЕННІСТЬ

Т. Р. З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВЖЕ ВДРУГЕ ПОЖЕРТВУВАВ АНОНІМОВО $500 НА НАРОДНІ ЦІЛІ

Напередодні Свят Різдва Христового пошта принесла до „Свободи" листа з Філядельфії, в якому був чек на $500.00 і такі короткі вияснення: „Тішуся, що ще трохи волічу ногами і рішив піти з колядою. Посилаю чек на $500 і цю суму прошу розділити так: сто долярів на нашу „Свободу"; де ми сьогодні були б, якби не „Свобода" і УНСоюз та їх жертвенна праця. Сто долярів для наших малят на „Веселку"; вони будуть майбутні борці за вільну Україну. Сто долярів на Український Конґресовий Комітет. Жалую, що наші люди не доцінюють величезної праці цієї нашої установи, що бореться за права українського народу. Двісті долярів виплить до Німеччини на Українську Національну Раду за те, що вона розумі, в якому положенні знаходиться український нарід. Бажаю їм багато сил до дальшої праці для нашої України". В дальшому п. Т. Р. просить, щоб не публікувати його повного прізвища і подає на це свою причину. Рівночасно з цим чеком п. Т. Р. переслав ще кілька чеків на дрібніші суми на Фонд Наглої Потреби.

Це далеко не перша пожертва цього скромного, але якже переконливого українського патріота. Пригадати б що п. Т. Р. також анонімовою пожертвою в сумі $500.00 започаткував збірку фондів на пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, ще заки ця справа була актуальна. Так жертвує він на народні цілі здобутий важкою працею гріш вже від багатьох років, даючи найбільш переконливий доказ, як глибоко в душі і серці мають українські патріоти в Америці справу українського визволення та поліпшення долі українського народу.

ЗДА ВІДНОВЛЯЮТЬ ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ З ДОМІНІКАНСЬКОЮ РЕСПУБЛІКОЮ

Вашинґтон. — Рада Організації Американських Держав 4-го січня скасувала дипломатичні й економічні санкції проти Домініканської Республіки голосами всіх 19 делеґатів, тільки представник Куби стримався від голосування, а відпоручник Домініканської Республіки не голосував у власній справі. Державний департамент повідомив у Вашинґтоні, що вже 5-го січня американський генер. консул Джан Калвін предложить вірчі грамоти в Санто Домінґо як шарже д'афер американської амбасади. З відновленням дипломатичних зв'язків ЗДА зможуть купувати в Домініканській Республіці цукор, що його не можна було купити після наложення санкцій. Державний департамент повідомляє, що в 1962-му році ЗДА мають купити в Домініканській Республіці 421 000 тони цукру, що дасть тій країні бонус в сумі $45 мільйонів з порівнянні з цінами на світовому ринку. Дипломатичні санкції наложено на Домініканську Республіку в серпні 1960-го року, а рік тому наложено торговельне ембарґо. Тепер ті санкції скасовані, бо змінився режим після того, як не стало там диктатора Трухільйо.

● **Поштовий уряд** вніс плян до Міжстейтової Торговельної Комісії збільшити оплати за пересилку пакунків на 6 відсотків і каталогів на 13.8 відсотка. Плянується також змінити величину і вагу пакунків. Коли Конґрес погодиться на ці зміни, то державна скарбниця мала б річно на $95 мільйонів більше прибутків.

ЧОМБЕ ПРИЗНАЄ ЧАСТИННО ЗАМИРЕННЯ В КОНГО

Елізабетвіль. — Президент катанґійської провінції Мойсе Чомбе виголосив в катанґійському парляменті велику промову, в якій ствердив, що він признає тільки шість пунктів із вісьмох, що їх два тижні тому підписав на конференції з представниками центрального уряду Конґа в Кітоні. Між тими шістьма пунктами є визнання державної єдности Конґа і його президента Жозефа Касавубу, конечности участи катанґійських парляментаристів в центральному парляменті Конґа і т. п. Зате Чомбе ставить під знак запиту визнання теперішнього так званого основного закону Конґа і видалення з Катанґи всіх білих „дорадників" та військовиків, що не входять в систему допомоги збоку Об'єднаних Націй. Західні коментатори вважають, що Чомбе не хоче зривати нав'язаних з центральним урядом Конґа взаємин і відновлювати війни, але й хоче зискати на часі для продовжування переговорів та позискання дальших концесій у користь катанґійської автономії.

Всі чужинці мусять в січні зголосити свої адреси

Ню Йорк. — Уряд Іміґрації і Натуралізації пригадує, що в місяці січні всі чужинці, що перебувають в цій країні, мусять зголосити свої адреси. Це можна зробити за допомогою найближчого поштового уряду, де можна дістати відповідний формуляр - картку (форма I-53). Зголошення адрес зобов'язує всіх чужинців, які живуть на терені ЗДА, і ще не є громадянами цієї країни. Докладно виповнені картки треба віддати в найближчому поштовому уряді або в найближчому уряді Іміґрації і Натуралізації. Зголошування адрес мусить відбутися в місяці січні. За нелітніх дітей у віці до 14-ох років зголошують адреси батьки або опікуни.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25—Jersey City and Foreign Rates:: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J

Нова радість стала

Найбільшою радістю і ласкою для людства було зіслання йому Спасителя, воплоченого з Діви Марії у Вифлеємі в Святу Ніч 1961 рік тому. І кожного разу, коли християнський світ Різдвяними Святами відзначає цю найбільшу подію, ця радість охоплює щораз більше людей, викликає щораз нові людяні почування. Різдво є для нас найдорожчим подарунком, бо чи може бути цінніший той один день з-поміж 365 днів у році, коли найсміливіші мрії стають дійсністю, коли в церкві образи Божого Дитяти, Святої Родини і янголів оживають в нашій душі, коли лямпочки чи свічки на ялинці не є штучними світлами, але мерехтінням справжніх зірок, і коли люди, припавши на коліна та повторюючи слова коляди, знову й знову переживають найбільшу містерію Святої Ночі.

Під час кожного Різдва Вифлеємська зірка сяє так само ясно, як сяяла тоді, коли за нею йшли пастушки і мудреці, щоб віддати поклін Новонародженому Богові. Тоді світ потопав у темряві і безрадності, як у великій мірі потопає й нині. І тоді, як і нині, тільки Христос міг його осяяти, бо тільки Бог міг тоді і може тепер втішити й задовольнити всіх людей. Тільки Христос міг і може піднести людство з найбільшого упадку на верхів'я життя. Тільки Він міг і може зм'якшити і злагіднити закам'янілі людські серця, тільки Він може перетворити ненависть у любов, жорстокість у добрість, самолюбство в самовідречення. Тільки Він через тих, що повірили в Нього, може подолати врата адові на землі, і тієї божественної сили не перемогти й не знищити жадному Іродові. Доба, в якій народився Христос, як і сучасна доба, в якій на великому обширі землі Його переслідують, дає на це незбиті і переконливі докази.

І тому кожне Різдво Христове стає новою радістю. Якщо ми бодай в цей один день потрапимо пройнятися нею до глибини своєї душі, якщо вона збудить у нас нову віру, якщо вона спонукає нас поступати згідно із заповідями Того, що нам її приніс, то залишиться з нами ця радість на кожний інший день в році, на все наше життя. Це й є те основне значення Свят Різдва Христового. Тож святкуймо його з тією завжди новою радістю. Христос Народився — Славіте Його!

Небезпека загину ОН

З усіх міжнародних криз, з якими розпочався новий, 1962-ий рік, найважчою кризою є загроза для дальшого існування Об'єднаних Націй. Тому, що ця установа покликана для лікування міжнародних недуг, у відношенні до неї треба стосувати старовинну засаду: „медіце кура те ісум" — лікаре, вилікуй спершу себе. Недуга Об'єднаних Націй полягає в тому, що вони нездібні виконувати місію, для якої покликані і яка схоплена в їхньому чартері. Симптоми цієї недуги стали такими гострими і яскравими, що амбасадор ЗДА в ОН і британський міністер закордонних справ одверто заговорили про можливість загину Об'єднаних Націй. А португальський уряд прийняв постанову про вихід Португалії з ОН, висловивши водночас переконання, що в тому ексодусі вона не буде одинокою. Швайцарська преса висловлює велике вдоволення, підкреслюючи державну мудрість керівників своєї маленької альпійської держави, яка в 1945-му році оперлася спокусі приступити до Об'єднаних Націй, досі стоїть поза ними і — нічого на тому не втратила.

З всесвітньої історії відомо, що мала сама по собі подія інколи бувала камінчиком, який зрушував лявіну. Не виключене, що вмарш індійських військ до португальських колоніяльних посілостей Гоа, Дамао і Дію 18 і 19 грудня 1961-го року стане саме таким камінчиком, який зрушить лявіну на організацію Об'єднаних Націй. Річ не в суперечці між Індією і Португалією, навіть не в тому, хто з них мав рацію і не в доброму антиколоніяльному принципі, на який покликалася Індія. Річ у тому, що ОН не були в стані заступитись за 3-тю і 4-ту точки статті 2-ої у відділі „Принципи" свого власного чартеру: „Всі члени мають полагоджувати свої міжнародні спори мирними засобами у такий спосіб, щоб міжнародний мир, безпека і справедливість не були наражені. Всі члени мають стримуватись у своїх міжнародних взаєминах від користування силою супроти територіяльної непорушности або політичної незалежности кожного члена або держави, або від будь-якого іншого способу, несумісного з цілями Об'єднаних Націй". Індія твердить, що її збройна акція проти португальських посілостей не тільки не стала загрозою для світової безпеки, світового миру та справедливости, а, навпаки, ішла по лінії справедливости. Індійський прем'єр Неру страшенно обурювався, що ЗДА, Британія й інші західні країни не визнали цих арґументів, і дякував Совєтському Союзові, який своїм 99-им з черги „вето" унеможливив прийняти в цій справі навіть найпоміркованішої резолюції в Раді Безпеки. Іншими словами, Індія, дотеперішній лідер так званих невтральних азійсько - африканських країн, визнала, що СССР, найбільша сучасна колоніяльна імперія і найбільший розсадник неспокою у світі, є країною, яка діє в ім'я світової безпеки, миру і справедливости!

Абсурд такого твердження й натяганість арґументів індійського лідера такі яскраві, що навіть цілий ряд дуже поважних індійських державних мужів виступив з гострою критикою його політики. Справа не в самих Гоа, Дамао і Дію, а в створенні прецеденту, який перекреслює рацію існування установи Об'єднаних Націй. Індонезійський президент Сукарно негайно після прикладу, що його дав Неру, проголосив наказ до своїх збройних сил бути напоготові, щоб „визволити" Західню Ґвінею. Також іракський прем'єр Карім Кассім пересунув над кордон своє військо, щоб „визволити" Кувайт. СССР нацьковує країни, які мають свої частини у війську ОН в Конґо, до продовжування збройної акції в Катанзі, але не платить ні сотика на те міжнародне військо. А за прикладом Об'єднаної Арабської Республіки, Цейльону і Ліберії, що солідаризувались на тому історичному засіданні Ради Безпеки ОН 19-го грудня 1961-го року, всі азійсько - африканські країни, ні трохи не турбуючись принципами чартеру ОН, готові в кожній хвилині збройно „полагоджувати" свої претенсії і порахунки, якщо тільки матимуть вигляди на успіх.

ЗДА стараються рятувати Об'єднані Нації від загину. Вони рішили закупити на $200 мільйонів бондів ОН, щоб рятувати ту установу від грошового банкрутства. Але чи вдасться Америці врятувати ОН від банкрутства морального, за яким невідхильно прийде й організаційний розвал? Чи не перейдуть до історії Адлей Стівенсон і лорд Гюм як ті, що перестерігали проти смертельної недуги, що точить організм Об'єднаних Націй: нехтування принципами в ім'я еґоїстичних інтересів азійсько - африканських країн, які настільки короткозорі, що не розуміють, що, заваливши ОН, вони, малі й слабкі, в першу чергу впадуть жертвою загирення міжнародної моралі й міжнародного правопорядку. Різдвяний час особливо пригадує вартість моральних принципів, що мусять зобов'язувати як окрему людину, так і всі народи. Коли нема тих принципів, приходять — анархія і розклад.

В. Лещик

СЛАВА НА ВИСОТАХ БОГОВІ, А НА ЗЕМЛІ МИР...

В цих коротких словах св. Євангелії, що їх ми взяли як заголовок, записаних у св. Євангелиста Луки (II-14), міститься немов вся програма для людства. Цю програму проголосив Ангел з неба бідним пастушкам, заповідаючи, що саме приносить світові Боже Дитя, яке народилось у бідній стаєнці на полях Вифлеєму. Воно принесло людям доброї волі — мир.

Може ніколи впродовж майже двотисячолітньої історії християнства ці слова не звучали так сильно. Ніколи, може, в історії християнства не очікувало людство здійснення тої програми — „а на землі мир". Ледве чи коли туга за справжнім миром, отим миром, що його може дати тільки вища сила з неба — не тужило так людство, як саме тепер в час Різдва та на порозі Нового Року 1962. Це і є причиною, що цілий християнський світ — цей дійсно християнський світ — зустрічає цьогорічне Різдво в почутті непевности, а рівночасно чимраз більше звертає свою увагу, свій ум та серце до Того, що одинокий може дати спокій душі, може дати правдивий мир, якого, як цілющої води у спеку, прагне нинішня людина.

Вже поза нами Різдво, що його святкували християни католики і некатолики за новим календарем. І ми бачили, що всі відповідальні провідники народів чи то духовні чи світські — в побажаннях до своїх народів висловлювали цю тугу за справжнім миром на землі. Вказав на неї і голова Католицької Церкви Вселенський Архиєрей Папа Іван XXIII — цей добрячий Батько християн, що так багато має зрозуміння для бідних і терплячих, для тих, що їм бракує отого фундаментального права, особистого спокою — миру, свобідно жити і визнавати свої релігійні почуття в цей день Христового Рождества.

Мир є тісно пов'язаний із правдою і справедливістю, яких так дуже бракує нинішньому людству. Мир дає ґарантію, що між народами цілого світу буде панувати єдність. Оцих фундаментальних чеснот, почуття правди, справедливости, а особливо єдности, що випливає немов з миру, так дуже потрібно українській спільноті на еміґрації, і то як в релігійній, так в національній площині. Наша єдність, почуття справедливости, наш мир отут, поза Рідними Землями, може тільки скріпити нашу спільноту й у висліді дати далекойдучі корисні наслідки, як для нас самих, так і для справи осягнення справедливого миру і правди для наших братів, що його так дуже потребують. Хоча вони, ті наші рідні, може й не будуть мати змоги публічно заманіфестувати свою вірність Цареві Миру, що народився у Вифлеємі, але напевно з глибини душі будуть Боже Дитя благати за мир для себе, будуть об'єднані з нами.

Святкуючи цьогорічне Різдво, зрозуміймо бодай частково ту велику Містерію Божого Воплочення, народження Спаса, що приніс мир людям доброї волі. Лише людина доброї волі може перейнятися цією Божою правдою про мир, мир нефальшований, але щирий, який тільки Бог у подобі невинного Дитяти міг нам показати.

Нехай, отже, буде за волею Божою слава на висотах Богові, а нам його сотворінням — мир.

Забудьмо в той день усі наші непорозуміння, особисті, партійні чи якого порядку вони не були б, а об'єднаймося довкола тієї великої програми, що її сповістили ангели при народженні Христа Спаса — мир людям доброї волі. Роздумуючи над великою містерію Божого Воплочення, старáймося зблизитися з покорі до Божого Дитяти, просім у Нього ласки миру для себе і нашого Народу. Ми, безперечно, наблизимося до Нього, коли Празникові Воплочення Божого Сина привернемо його справжнє розуміння і правдивий зміст, а не тільки святкуватимем його тому, що і інші так роблять. Привернім Христа до Різдва Христового, а Він приверне нам усім так дуже побажаний мир з його всіми благородними наслідками.

З КОЛЯДОЮ

Дідух під ногами
І сніп на покутю,
Мати білими руками
Кладе на стіл кутю.

Мак, мід і пшениця —
Старосвітська страва,
Щось забуте, давнє сниться
Споминох ласкавим.

Щось давно забуте
Та для серця вічне,
Через доли-гори чути
Наше „Бог Предвічний".

Через гори-доли,
Мов з другого світа,
Идуть до тебе з колядою
Молодії літа.

Відчиняйте двері!
Накривайте столи!
Бо вже такі, як були ми,
Не будем ніколи...

. . . .

Розвіялась радість,
Як дим у просторі...

А ми таки дожидаймо
Різдвяної зорі.

Зорі, що сіяла
Там, де та стаєнка,
Що в ній колись народилась
Божая Дитинка.

Божая Дитинка,
Великеє Слово...
Будем вірити, що правда
Вродиться наново.

Що вродиться правда,
А кривда пропаде
І що колись наша слава
На покутю сяде.

Мак, мід і пшениця —
Старосвітська страва...
Щось забуте, давнє сниться
Споминох ласкавим.

Щось ніби забуте,
Та для серця вічне...
Через доли-гори чути
Наше „Бог Предвічний".

Богдан ЛЕПКИЙ

В. Качмар

МИТРОПОЛИТ-ІСПОВІДНИК ЙОСИФ СЛІПИЙ

„Нам дай, Боже, за християн і за рідну землю голови зложити і к' мученикам причетними бить".
(Слова св. Володимира Великого, володаря Руси-України)

На другий день найбільшого свята в християнському світі, то є після Різдва Божественного Спасителя, Церква Христова святкує празник Пресвятої Богородиці та св. Йосифа Обручника Пречистої Діви Марії. І на той день припадають Іменини найвищого Ієрарха Української Католицької Церкви, Митрополита Ісповідника, Кир Йосифа Сліпого.

Якщо б Україна була Вільною і Самостійною Державою українського народу, то в той день українці по всьому світі заносили б щирі молитви до Всевишнього, а на Святоюрську Гору наспівали б тисячі привітів - побажань Архипастиреві Кир Йосифові.

Та Боже провидіння призначило нашому народові важкий і тернистий шлях життя і боротьби. Минає вже десятка сторіч, як наш нарід засвідчує свою беззастережну відданість і вірність Христовій Правді. Ота віра в Христа дає нашому народові силу тривання почерез усі лихоліття неволі. І не зломили душі українців важкі терпіння, що їх російський демон злоби й нищення не щадить упродовж історії. І в те время люте українські ієрархи обидвох Церков, священослужителі, монашество та сотні тисяч вірних страждають за віру Христову, свій нарід.

Українці аж до успішної перемоги понесуть Хрест переслідувань. Українці сповнені вірою, що страждають за, ніким і ніколи незнищиме, вчення Христове. Бо ось у нашій добі українці склали на вівтарі боротьби за святу віру в Україні десятки Ієрархів Української Православної Церкви та по 1945 році Москва замучила в тюрмах і на каторжних роботах по Сибірах Українських Католицьких Ієрархів і тисячі священиків і монахів, та нечисленні тисячі вірних. Але правдивої Церкви Христової не знищила, хоч ота диявольська змова почала свій похід на всесвіт.

Дня 9-го травня 1945 р. московські опричники НКВД окружили митрополичу палату на Святоюрській Горі у Львові й консисторські будинки. Інша група НКВД оточила будівлі обидвох духовних семінарій та почався перешук за „ворогами народу". Того ж самого ще дня НКВД арештувало Митрополита Кир Йосифа Сліпого та всіх Єпископів Української Католицької Церкви в Західній Україні. Нашим церковним достойникам не дозволено нічого взяти з собою і приміщено в невідомій тюрмі, а пізніше вивезено до тюрми в Києві. Арештовано того самого дня і всіх студентів української духовної семінарії.

Москва розраховувала на те, що й Єпископи та духівництво, стерироզовані тюремними енкаведівськими знущаннями, виречуться Христової Церкви та підчиняться самі й Церкву московському патріярхові, слузі Сталіна.

Перечислилися, бо Митрополит Йосиф Сліпий і інші Єпископи не заломилися і не відреклися Христа! Наша Українська Католицька Церква не стала аґентурою НКВД. Наші Ієрархи не каялися, і тому не мали прилюдних показових процесів. Сотні тисяч вірних, тисячі священиків і 10 Владик із Митрополитом Йосифом у проводі стали мучениками, а гнобителями були і є московські Іроди - Нерони.

Процес при заякритих дверях проти Митрополита Йосифа та інших наших Єпископів відбувся в березні 1946 р. в Києві. Після присуду на довгі роки тюрми, на Сибір іде в першому ряді „зрадників народу" наш Львівський Митрополит Кир Йосиф, а далі всі наші Архипастирі, священики та вірні! Всі вони йшли мужно й бодро, бо свідомі, що не зрадили Христа, осталися вірні Видимому Голові Христової Церкви — Папі Римському, йшли свідомі всіх отих мук і страждань, які були перед ними. Подібно ішов останній кошовий Січі — Кальнишевський, міряв отой тернистий шлях найбільший син України — Тарас Шевченко, а в 1914 р. значив оту путь Слуга Божий Андрей Шептицький. 32 роки пізніше ступав тим самим шляхом Його гідний Наслідник на владичому престолі — Галицький Митрополит — Кир Йосиф!

Про дальшу долю отих героїв - воїнів Христових нам усім відомо з преси. Катування, знущання моральні та фізичні, голод і холод, туга за вірними й рідним краєм, а понад усе вірність Христові! Багато вже з них вмерли смертю мучеників, а між ними є Єпископи: Коциловський, Лятишевський, Лакота, Будка, Хомишин, Чарнецький, Ромжа, Ґойдич і Вергун. Митрополита Йосифа запроторено спершу в концтаборі у Воркуті, де він достойно ніс свій хрест. Він за словами Спасителя, молячись за свій богомільний український нарід, повторяв: „Да будет воля Твоя". З достовірних вісток треба заключати, що Митрополита Ісповідника — Кир Йосифа вже втретє засуджено на нові кари тюрми, щоб таким робом його морально зламати, що керує Українською Католицькою Церквою у підпіллі. Відомо, що вже за хрущівської „відлиги" Кир Йосифові пропонували московські „власть імущі" поворот до рідного села. Одначе Митрополит Йосиф мав заявити: „Моє місце у Львові, бо там жде мене Українська Католицька Церква"!

Згадуючи в день після Різдва Христового нашого Архипастиря - Митрополита Ісповідника Кир Йосифа, молячись за нього й за нашу Церкву та нарід наш, пригадаймо теж собі його життєвий шлях і великі його заслуги для українського народу.

Митрополит Кир Йосиф, народився 17-го лютого 1892 року в селі Заздрість Теребовельського повіту в Західній Україні. Гімназійні науки закінчив з відзначенням у Тернополі в українській гімназії. Богословію студіював у Львові в роках 1911—12-х, а потім у Інсбруку, куди вислав його Митрополит Кир Андрей. Там осягнув докторат у 1918 р. Написав наукову працю п. н. „Наука візантійського патріярха Фотія про Пресвяту Тройцю" у німецькій мові та габіліувався на теологічному виділі того ж університету. В Інсбруці студіював Кир Йосиф стислу філософію, філологію і мистецтво.

Як Митрополит Андрей вернувся зі заслання в Росії, то в 1917 р. висвятив його на священика Йосифа Сліпого. У 1920 р. виїхав до Риму й там продовжував студії в Орієнтальному Інституті, в Ґреґоріянум, а вкінці в Анджелікум.

Впродовж 2-ох років закінчив курс догматики в Ґреґоріянум і пред'явив наукову працю „Де прінціпіо спіраціоніс ін С. С. Трінітате", осягаючи ступінь маґістра „аґґреґутус", то є став приватним доцентом у Ґреґоріянум, у найславнішому католицькому університеті в світі.

Будучи в Римі, о. Йосиф відбував часті подорожі по Італії, ціллю яких було глибше пізнати мистецтво. Від 1922 р. викладав догматику в Духовній Семінарії у Львові, будучи водночас капеляном українських політичних в'язнів у польських тюрмах. У 1923 р. почав видавати о. професор Йосиф Сліпий науковий тримісячник „Богословія". Тоді теж організував він „Богословське Наукове Товариство". У січні 1926 р. Митрополит Андрей іменував о. Сліпого ректором Духовної Семінарії у Львові.

В 1928 р. Митрополит Андрей переорганізовує Духовну Семінарію на Богословську Академію, а першим її ректором став о. проф. д-р Йосиф Сліпий. Цю гідність наукову сповняв Кир Йосиф аж до 1945 р., то є до арештування його москалями. За ректорату о. Сліпого, Богословська Академія у Львові досягнула високого наукового рівня. Вона начисляла 15 богословських і 10 світських катедр. Викладачами були найкращі богословські сили, а також світські науковці професори: І. Раковський, М. Чубатий, Полянський, Крипякевич, Пастернак, Залозецький та інші. Число студентів досягало 400! Завдяки Покровителеві Митрополитові Кир Андреєві, Академія продовжала традицію славної Могилянської Академії у Києві. Хто мав щастя говорити тоді з Митрополитом Андреєм, той знає, видавав у тому часі „Праці Богос. Академії", „Аскетичну бібліотеку", став співредактором „Ниви", а в 1931 р. вибрано його головою „Українсь-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Одне-однісіньке життя

Він народився в маленькому містечку, як дитина бідної селянської Дівчини.

Він виростав в іншому містечку і до тридцятого року працював звичайним теслярем. А тоді, як подорожній Равві, Він проповідував Євангелію Правди.

Він ані однієї книжки не написав, жадного високого уряду не займав.

У Нього не було нащадків, хоч мільйони людей стали Його духовними дітьми.

В Нього не було ані хати, ані хазяйства. Він не здобув університетських дипломів і не мав над головою власного даху.

Він не пройшов більше як двісті миль від вертепу, в якому появився на світ.

У Нього не було жадних надбань, які пов'язуються з туземною величчю. Він єдиний, без жадної помочі, свідчив про Себе і про Правду, яку приніс з неба на землю.

Йому минуло лише тридцять три роки, коли публічна опінія повстала проти Нього.

Його обранець — один з дванадцяти — продав Його за тридцять срібних монет.

Його найближчі приятелі покинули Його і розбіглися „задля страху юдейського".

Він був відданий в руки ворогів, які жорстоко глумилися над Ним і невинного засудили на хресну смерть.

Він був розп'ятий між двома розбійниками.

Коли Він конав на хресті, кати кинули жереб, щоб заволодіти Його одягом — єдиним Його багатством.

Коли ж з хреста пролунало Його слово „звершилось" і Він умер, Його Тіло поховали в позиченому гробі.

А століття за століттями минали — всіх їх минуло дев'ятнадцять — і сьогодні Він — Головна Постать посеред усіх людей і Провідник усіх, хто шукає Божої Правди.

Багатомільйонові армії проверстали землю від краю до краю. Могутні армади двигалися на хвилях усіх океанів. Упродовж століть нараджувалися по всіх країнах парляменти. Панували над народами потужні імператори й диктатори.

Але всі вони разом не здобули такого впливу на життя людей, як одне-однісіньке Його життя — життя Ісуса Христа.

З англійського оригіналу невідомого автора переклав — **о. Іван Гундяк**

Л. Бачинський

РІЗДВО ХРИСТОВЕ В ЖИТТІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Мало є у життєписах Т. Шевченка згадок про його родинно - домашнє життя, а зокрема про те, як і де святкував він Різдво. Переглядаючи всю доступну нам літературу, можемо усталити лише загально, де він святкував Різдво Христове.

Цілком певно, що перших сім років (1814-1821) дошкільного віку Тарас зустрічав це свято в рідній хаті з рідним батьком і матір'ю, а пізніше як сирота — з мачухою. Не веселі були ці свята у бідній родині кріпака, особливо пізніше, коли в домі господарювала мачуха.

Від 1822 по 1826 рік, тобто, коли Тарасові було 8-12 років й він вчився у дяків у рідному селі — правдоподібно Різдво Христове міг він проводити у колі родини, не дуже йому прихильній.

У 1826 році Тарас ходив найматися та вчитися малювання у селах: Лисянці, Стеблів, Тарасівці — на Київщині, і невідомо, де зустріло його Різдво Христове.

У наступному році Тарас був громадським пастухом у рідному селі.

У роках 1828-1830 Т. Шевченко спочатку був наймитом у священика Кошиця у рідному селі, а потім кухарчуком та служкою - козачком у панському домі в с. Вільшанах на Київщині, потім у Вильні та Варшаві. Різдво Христове провів між челяддю в кухні.

Дальших 7 років він жив у Петербурзі як козачок у пана, а потім (1832-1837) як учень у майстра Ширяєва. Родинної теплоти й оточення не мав. Сумні були свята під опікою непривітного й байдужого до учнів майстра Ширяєва, далеко від України.

У роках 1838-1844 Шевченко, як вільна людина, вчився в Академії Мистецтв в Петербурзі. У цих роках, правдоподібно, зустрічав Різдво Христове в крузі своїх приятелів - друзів. У кого саме — даних не маємо. У 1843 році на Свят - Вечір Шевченко був у Пирятині на Полтавщині, де відвідав матір В. Григоровича, секретаря Академії Мистецтв. Цілком певно, що й на Різдво його задержано в тому ж домі. На саме Різдво Христове 1838 р. Т. Шевченко намалював „Козацький бенкет" — сцену з народного життя.

У 1845 році зима в Україні була дуже гостра. Лежали глибокі сніги. У В'юнищі Т. Шевченко тяжко захворів. Він лежав нерухомо з заплющеними очима й тяжко дихав. Час від часу пив воду. Хвороба вимагала негайної помочі. Найняли коні і хворого відвезли до Переяслава, до лікаря Козачковського.

Вже сутеніло, як переїздили В'юнищанський ліс. Старий візник їхав поволі. За лісом виринув широкий степ, а далі заблищав Дніпро. Т. Шевченко мав високу гарячку. Звернули з дороги й показалося місто на горбку з дерев'яною вежею Успенської церкви. Візник під'їхав до великого будинку з садом. Крізь вікна в кімнатах видно було, як родина Козачковських прибирала святочну ялинку.

На порозі стрінув Шевченка лікар. Привіталися. Він відвів Шевченка до своєї кімнати, поклав на ліжко і дав ліків. Шевченко не міг заснути: тяжкі спомини минулого ставали йому перед очима. Він устав з ліжка, засвітив свічку, підійшов до стола і почав писати: „Як умру, то поховайте".

Тоді йому було 31 рік життя. Рано ще було вмирати. Гіркі краплі сліз упали на папір. Рядки написані наче кров'ю. Т. Шевченко сподівався своєї смерти. Тої неспокійної Рідзвяної ночі зародився його безсмертний „Заповіт".

У 1846 році Т. Шевченко зустрічав Різдво у Києві. На саме Різдво був на зборах Кирило - Методіївського Братства, в кватирі М. Гулака на Андріївському спуску.

Від 1847 року почалося 10-літнє заслання Т. Шевченка в далекі закаспійські степи. Шевченко почав відбувати солдатську службу в Орській кріпості. У першому листі до Лизогуба Шевченко пише про те, як тяжко йому переносити заборону писати та малювати, про свою нудьгу й муки в солдатчині.

У наступному році Шевченко зустрічав Різдво Христове як учасник Аральської експедиції. Багато малював і перед самим Різдвом написав вірш: „Не додому вночі йдучи".

В 1848 році Шевченко викінчував свої малярські праці в Оренбурзі. У листі до Лизогуба з 29 грудня Шевченко писав: „На самий Свят-Вечір сиджу собі сам, однісінький у хатині та журюся, згадуючи Україну".

Майже повних 7 дальших років Шевченко був на засланні в Новопетровському укріпленні (1850-1857).

У 1850 р., на другий день Різдва Шевченко підготовив п'єсу Островського „Свои люди - сочтемся". Він був режисером, декоратором і грав ролю Рисположенського. П'єса була кілька разів повторена.

Від 1853 року Шевченко, правдоподібно, зустрічав Різдво Христове у команданта укріплення І. Ускова, з яким був у дружніх відносинах.

По звільненні з заслання, по дорозі до Петербургу, Різдво 1857 р. Шевченко провів дуже радісно з своїм приятелем М. Щепкиним у Нижньому Новгороді.

У 1858 р. Шевченко знову був в Петербурзі. У своїй кімнаті на Різдво приймав Айра Олдріджа і намалював його портрет.

На слідуюче Різдво Шевченко написав поезію „Осії Глава XIV". „Подражаніє".

В останнє своє Різдво, в 1860 році, Шевченко був хворий. Він порушив заборону лікаря, вийшов з дому до знайомих в гості, і стан його здоров'я значно погіршився.

З цього короткого перегляду бачимо, що Т. Шевченко від юнацьких років аж до смерти не святкував Різдва в родинному колі, а більшість свят провів на чужині.

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Машина лікуватиме артретизм

Ню Йорк. — В Америці коло 12 мільйонів осіб недужають на артретизм. В 1960-му році кожний 15-ий американець терпів на артретизм, в 1966-му недужих на цю хворобу буде на 2.25 мільйона більше. Вна-слідок артретизму втрачено в цій країні 238 мільйонів днів праці в одному році. Досі майже не було ліку на цю недугу, але тепер починають артритизм лікувати електричною машиною, що називається „Діапулсе", яку винайшов д-р Абрагам Дж. Гінсберг. Цією машиною д-р Юклід М. Смит лікував 100 осіб, і майже кожній особі допоміг. Один чоловік не міг рушитися з ліжка, тепер після лікування цією машиною впродовж 4-ох місяців, веде нормальне життя.

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що 21-го грудня 1961 р. помер наш Найдорожчий ТАТО

бл. п. ІВАН ОШУСТ

Похорон відбувся у вівторок, 26-го грудня 1961 р., з похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку і по Заупокійній Службі Божій відпроваджено Покійного на St. John's Cemetery, Queens, N. Y.

В глибокому смутку:

син: МИХАЙЛО з дружиною БЕТТІ

донька: ЕЛСІ з чоловіком Йосипом КОҐНАТА

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
та
НОВИМ РОКОМ
НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ
пересилають
Ольга Стефанія та д-р Климентій Рогозинський
д-р Юрій Срібний

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Рідні, Знайомим і Покупцям
бажають
Михайло і Анастасія ШИРСЬКІ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Високопреосвященніших Митрополитів, Архиєпископів, Єпископів, Всечесне Духовенство і Вірних Української Автокефальної Православної Церкви, Друзів і Знайомих.
сердечно вітаю
ІЗ СВЯТАМИ НАРОДЖЕННЯ ХРИСТОВОГО
та
НОВОГО РОКУ
і бажаю
здоров'я, спокою, щасливого життя і многих літ
ІГОР
Архиєпископ Української Автокефальної Православної Церкви в ЗДА

Управа Пласт-Приюту
подає до відома, що
Звичайні
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПЛАСТ-ПРИЯТУ
— відбудуться
в суботу, 20-го січня 1962 р.
в год. 4:00 по пол.
в ПЛАСТОВІЙ ДОМІВЦІ — при 144 Друга Евеню в НЮ ЙОРКУ.

Закликається всіх Членів Пласт-Приюту, а головно Батьків Пластової Молоді прибути численно на Загальні Збори.

ЗА УПРАВУ:
В. Саляк — голова І. Зубрицький — секретар

УКРАЇНСЬКІ МОЛОДЕЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ міста НЮ ЙОРКУ
влаштовують спільно
КРУТЯНСЬКУ АКАДЕМІЮ
в НЕДІЛЮ, 28-го СІЧНЯ 1962 р. — в год. 6:30 веч.
в JUNIOR HIGH SCHOOL, при Ave. "B".

Т-во Українських Інженерів Америки,
Відділ у ФИЛАДЕЛФІЇ
влаштовує
в суботу, 27-го січня 1962
в Кришталевій Залі
БЕНДЖАМИН ФРЕНКЛИН ГОТЕЛЮ у ФИЛАДЕЛФІЇ

БАЛЬ ІНЖЕНЕРІВ

Аранжер: інж. М. БУДНИК
Оркестра: ЕРЛЬ ДЕННІ
Вступ тільки за ЗАПРОШЕННЯМИ
ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕБЮТАНТОК
Зголошення приймає інж. Лідія Дяченко листовно або телефоном, на адресу: 3837 Н. Парк Еве. Филад. 41, Па. Тел.: БА 3-3977. За інформаціями звертатися до інж. Юрія Луцишина, по 6:00 год. веч. на адресу:
3401 Ainslie St., Philadelphia 29, Pa.
Tel.: VI 8-9318

Українське Лікарське Т-во Північної Америки
ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК
повідомляє, що
ТРАДИЦІЙНИЙ
БАЛЬ ЛІКАРІВ
відбудеться
в суботу, 3-го лютого 1962 року.

Осередок СУМА в НЮАРКУ
запрошує на
ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР
в СУБОТУ, 13-го СІЧНЯ 1962 року
в залі UKRAINIAN CENTER — 180 William St., Newark N. J.
Оркестра Б. ГІРНЯКА Початок год. 8:00 веч.
Вступ $3.00
Окремих запрошень цього року не висилається
Проситься своєчасно замовляти столики щоденно від 7-10 веч. в домівці СУМА або телеф. Mitchell 2-6503

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
Відділ Метрополії Ню Йорк
повідомляє, що
Традиційний БАЛЬ Інженерів
відбудеться
в СУБОТУ, 3-го БЕРЕЗНЯ 1962 року

ДІТРОЙТ — субота, 13-го січня 1962
Заля: ARMENIAN CULTURAL CENTER
22001 Northwestern — побіч Northland Shopping Center.
Оркестра „ЗОРЯ" в повному складі.
ВЕЧЕРНИЦІ ХОРУ "ТРЕМБІТА"
СПІВ — ТАНЦІ — ВЕСЕЛА ПРОГРАМА
ЗАМОВЛЕННЯ резервованих столиків:
Tel.: TW 1-2252 або WA 3-2039

ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

В. Колодій, М. Дербуш, М. Шпитко, В. Крушельницький, д-р А. Слюсарчук, д-р Б. Левицький, Іванка Подола, д-р В. Палідвор, П. Ліщак, В. Труфин, В. Гавриляк, мґр І. Гаврилюк, та заступниця головного предсідника, Анна Герман. Дуже можливо, що до 54 членів Клюбу прибуде ще коло десять дальших, що можна буде ствердити після остаточних обчислень. Понад півсотні цих чемпіонів, членів Клюбу, який утворено щойно два місяці тому, є чи не найбільш надійним фактом цілої кампанії. Всі вони здобули в цій кампанії по щонайменше 25 членів і всі вони є незвичайно відданими працівниками та будівничими УНСоюзу. Варта згадати, що названі сім „сотників" здобули разом 990 членів, отже кругло 20% всього союзового прибутку за 1961 рік у всіх 500 відділах УНСоюзу.

Загальна кількість членів УНСоюзу імовірно перейде 81,000. Це вже буде друга тисячна межа, яку членство Союзу перейшло в цьому році. Щойно у вересні 1961 р. ця організація перейшла 80,000 членів. Є це найбільше число членів, яке здобула якабудь українська організація в історії українського організованого життя поза межами України. Успіх кампанії в грудні у великій мірі стався фактом завдяки незвичайно активній праці та здобутим успіхам ряду організаторів. Варто між ними назвати чемпіона за грудень мґр. І. Скочиляса, який здобув у цьому одному місяці 56 членів, М. Ткачука (39), Анну Ремик, д-ра Богдана Левицького, Семена Левицького (по 29), інж. С. Куропася (27) та інших, які здобули менше як 25 членів в грудні. В тому місяці УНСоюз може похвалитися ще й тим, що рівно 40 осіб здобуло десять або і більше членів. Це число також становить небияний рекорд.

Ця нова організаційна перемога УНСоюзу, завершена на порозі нового року та напередодні Різдва, сповнює радістю та оптимізмом не тільки тисячні ряди членів УНСоюзу, але й все українське громадянство, бо кожне організаційне досягнення є власністю всієї громади.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 7-го СІЧНЯ 1962:

СИРАКЮЗ, Н. Й. — Місячні Збори Т-ва „Українська Січ", Відд. 39 в год. 3:00 по пол. в залі УНДому. Побір вкладок в суботу 6-го січня від год. 7:00 до 10:00 веч. і в неділю 7-го січня, від год. 12:00 до 3:00 по пол. Управа.

СЕРЕДА, 10-го СІЧНЯ 1962:

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — Місячні Збори В-ва св. Івана Хрестителя Відд. 270, в год. 8:00 веч. в залі УНДому під числом 92-96 Фліт і Оаклад Евеню. - Рек. секр. Ф. Савчук.

П'ЯТНИЦЯ, 12-го СІЧНЯ 1962:

НЮАРК, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ" Відд. 371, в год. 8:00 веч. в Січовій залі. Рівночасно повідомляється, що на Річних Зборах відділу, які відбулися 8 грудня 1961 р. вибрано уряд на рік 1962, як слідує: мґр. І. Оверко — пред., Н. Кобилянський — заст. пред., П. Заболоцький — касир, Ю. Баранюк — секр. До Конт. Ком.: мґр. Іза Левкович, М. Іванюк, Т. Васюк. - Ю. Баранюк, секр.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. — Перші Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ" Відд. 155, в год. 7-ій веч. в приміщенні УНДому. На зборах будуть обрані делеґати на 25-ту Конвенцію УНСоюзу. Просимо всіх членів прибути. - Михайло Фединишин, секр.

Український Літературно-Мистецький Клюб

З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що авторський вечір Алли Коссовської відбудеться дня 5-го січня. У програмі вечора передбачені: п'єса „Коли застукали в двері" у виконанні М. Ласовської, О. Заклинської, Л. Микуленко, Глухої, С. Личманенка, Вітенка і Боднарчика, новеля „Кривава пляма", що її читатиме Мирослава Ласовська, і поезії, що їх читатимуть — авторка, Лариса Микуленко і Євген Личманенко. Вступне слово про авторку виголосить Володимир Ласовський. Початок о год. 8-ій веч.

ВИСТАВКА ЛЕВА ГЕЦА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Комітет для влаштування виставки образів проф. Лева Геца вирішив на своєму засіданні дня 28 грудня влаштувати цю виставку в днях від 14 до 28 січня ц. р. Відкриття виставки відбудеться в неділю дня 14 січня 1962 року в залях Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку.

● **Сер Бернард Ловел,** керівний англійський сферичний вчений дослідник, заповів, що в 1962 році одинаково СССР, як ЗДА, скинуть на Місяць свої прапори та будуть намагатися висадитись там. Він заявив також, що „незабаром" відбудуться лети астронавтів довкола Землі і Місяця.

● **У Мадриді в Еспанії** постав Комітет оборони політичних в'язнів на Кубі, з видаленим із Куби єпископом Едуардо Масвідалем у проводі. Цей Комітет звернувся до Міжнародного Червоного Хреста із скаргою проти знущань над політичними в'язнями на Кубі.

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ СЛІПИЙ

(Закінчення із стор. 2-ої)

Митрополит-Ісповідник ЙОСИП СЛІПИЙ

кого Католицького Союзу", бо він приймав теж активну участь у громадському життю. Свої праці друкував у „Ниві", „Ділі", „Богословії", у „Записках НТШ" і журналах в західній Европі.

У проповіді до питомців Богословської Академії в 1938 р. Митрополит Андрей говорив, „що грядуть важкі часи для Христової Церкви й нашого народу". Отой справжній Божий Чоловік передбачав неминулий прихід московсько-комуністичного безбожництва не тільки до Львова, але і далі на Захід. Тому Кир Андрей говорив майбутнім священикам: „Нам і світові потрібно священиків неустрашимих і готових на найбільшу жертву, як перші Христові ученики"! І він підготовляв наше духовенство на той мученичий шлях за віру Христову в Україні. Тому теж Митрополит Андрей вже за першої окупації Зах. України москалями в 1939—41 роках потайки висвятив о. рек. Сліпого на Єпископа, а згодом на Архиєпископа з правом наслідства на Митрополичому Престолі (22-го грудня 1939 р.).

Архиєпископ Кир Йосиф у ті жахітливі роки став допомічною рукою Митрополита Кир Андрея. Він організував з доручення Митрополита Кир Андрея два тайні Собори в 1940—41 рр., а три дальші Собори відбувалися вже за німецької окупації Львова. Він відновив Богос. Академію, як тільки в 1941 р. москалі покинули Львів. У тому самому ж часі Митрополит Андрей і Архиєпископ Йосиф потайки перед німцями підготовляли ієрархів та священиків-місіонарів для наших братів на звільнених від москалів землях. У тому теж часі під згуки гармат, Владика Йосиф закінчив свою найцінншу наукову працю з догматики „Де сакраментів". Цей твір, як і твір капітальної вартости Митрополита Кир Андрея „Про східні монаші чини", — будуть видрукувані незабаром у західній Европі.

Нашому Архипастиреві Митрополитові Ісповідникові Кир Йосифові сповниться у дні 17 лютого 1962 — 70 років життя, в тому вже 17 років у московській тюрмі. Господеві сподобалось, щоб через терпіння Кир Йосифа та других Єпископів нашої Страдальної Церкви вкоротити наші національні терпіння. Згадаймо ж у це Храмове Свято теж нашого Дорогого Митрополита Ісповідника. Ми вдячні йому за його геройські терпіння та достойну поставу супроти ворога. Хоч Ти, Митрополите, у неволі, то духом ми з Тобою і віримо в Твою перемогу. Це буде перемога Християнської України над безбожницькою Москвою.

В Бережанщині помер о. Іван Заверуха — священик, діяч і поет

Ню Йорк. — Тут одержано з краю повідомлення, що ще дня 15 грудня 1961 року помер у селі Рибниках, кол. Бережанського повіту на 82-му році життя і на 52-ому році священства о. Іван Заверуха, колишній бережанський декан, парох Острова, Жукова, Рибник та Котова, довголітній в'язень совєтських тюрем та концентраційних таборів. До другої світової війни Покійний був редактором журналу „Католицький Світ" і співробітником багатьох католицьких і національних часописів та журналів, між ними й „Свободи". Його поезії були друковані і в крайових виданнях до війни і в еміграційних. Як священик, залишився й до кінця свого життя вірний Католицькій Церкві. Похорон о. Івана Заверухи відбувся дня 17 грудня м. р., при великому здвизі народу з цілої Бережанщини. Тлінні останки Покійного складено в могилі в його рідному селі Гадинківцях.

Індонезія погрожує силою, але йде на компроміс в справі Західньої Ґвінеї

Якарта. — Індонезія поступилась в своїх вимогах у справі Нової Ґвінеї настільки, що вона не твердить вже, щоб віддати їй негайно Нову Ґвінею під її суверенність, а тільки під „адміністрацію" та що погоджується на переведення серед 700.000 тамошніх папуасів плебісциту, але після „пробного періоду" її адміністрації. Голляндія стояла завжди на становищі, що долю Нової Ґвінеї повинен перерішити плебісцит автохтонних папуасів. Згодом вона не ставила тієї справи, як передумови для переговорів з Індонезією, але вимагала, щоб і Індонезія погодилась на переговори без ніяких передумов. Індонезійський президент Сукарно заповів подорож по Індонезії з пропагандивними промовами про Західню Ґвінею. Товаришитиме йому дипломатичний корпус і — між іншими — совєтський астронавт Герман Тітов, якого Хрущов вислав туди для політичної большевицької пропаганди. ЗДА, які посередничать в спорі за Західню Ґвінею між Голляндією і Індонезією, стараються наполегливо мирно поладнати той конфлікт і не допустити до збройної виправи Індонезії.

✝

З глибоким смутком сповіщаємо Рідних, Приятелів та Знайомих про те, що дня 5-го січня по довгій та важкій недузі, відійшов у Вічність в Нюарку, Н. Дж. наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідуньо

бл. п. Теодор БЕКЕСЕВИЧ

б. вчитель і управитель народніх шкіл Тернопільщини. Покійний народився 5 травня 1878 року в Тернополі.

Панахида відправиться дня 7 січня в год. 8 веч.

Похорон відбудеться дня 8-го січня з похоронного заведення Литвин - Литвин на цвинтар.

Вічна Йому Пам'ять!

Безмежним горем прибиті:
ПЕЛАГІЯ — дружина
ЄВГЕНІЯ — дочка
ВОЛОДИМИР — син
ОЛЬГА — невістка
БОГДАН ОСТАПЮК — зять
ЛІДІЯ, НАДІЯ, ІГОР
ЛЯРИССА, ЗІРКА,
НАТАЛЯ — внуки

БРАК ОРГАНІЗОВАНОСТИ — ЦЕ НАЙБІЛЬША ХИБА УКРАЇНЦІВ. З'ЄДНАЙТЕСЯ З 80,000 ГРОМАДОЮ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!